

שים לב: בבחינה זו יש הנחיות מיוחדות.
יש לענות על השאלות על פי הנחיות אלה.

תלמוד

מסכת בבא מציעא

הוראות לנבחן

א. משך הבחינה: שעתיים וחצי.

ב. מבנה השאלון ומפתח ההערכה: בשאלון זה שלושה פרקים.

פרק ראשון	—	(12x6)	—	72	נקודות
פרק שני	—	(12x1)	—	12	נקודות
פרק שלישי	—	(4x4)	—	16	נקודות
סך הכול	—		—	100	נקודות

ג. חומר עזר מותר בשימוש: אין.

ד. הוראות מיוחדות: אין.

כתוב במחברת הבחינה בלבד. רשום "טיוטה" בראש כל עמוד המשמש טיוטה.
כתיבת טיוטה בדפים שאינם במחברת הבחינה עלולה לגרום לפסילת הבחינה.

ההנחיות בשאלון זה מנוסחות בלשון זכר ומכוונות לנבחנות ולנבחנים כאחד.

בהצלחה!

השאלות

פרק ראשון (72 נקודות)

ענה על שש מן השאלות 1-9 (לכל שאלה – 12 נקודות).

1. שניים אוחזין בטלית

א. (1) על פי התוספות, כתוב את המכנה המשותף למקרה של "שניים אוחזין בטלית" ולמקרה של "מנה שלישי".

(2) על פי התוספות, כתוב מהו ההבדל בין המקרים "שניים אוחזין בטלית" ו"מנה שלישי" ובין המקרה

של "ההיא ארבא".

(5 נקודות)

ב. "זה אומר אני ארגתיה וזה אומר אני ארגתיה".

(1) על פי רש"י, מהו הדין במקרה זה, ומדוע? בתשובתך ציין לאיזה מן המקרים שהוזכרו בסעיף א

רש"י מדמה מקרה זה.

(2) על פי התוספות בהמשך הסוגיה, הדין במקרה זה הוא "יחלוקו בשבועה".

הסבר מהי מטרת השבועה ומדוע יש צורך להשביע את שני בעלי הדין.

(7 נקודות)

א. "ייאוש שלא מדעת אביי אמר לא הווי ייאוש ורבא אמר הווי ייאוש".

(1) הסבר מהו "ייאוש שלא מדעת".

(2) הסבר את הטעם של אביי ואת הטעם של רבא.

(4 נקודות)

ב. בתוספות נכתב: "דאין לומר שהיה סומך שיתרצה מרי בר איסק כשידע דהלכה כאביי ואף על גב דהשתא ניחא ליה מעיקרא לא הווי ניחא ליה".

על פי ציטוט זה, בעלי התוספות הציעו נימוק לדעה של רב אשי ואמימר שאכלו מן הפירות שנתן להם האריס של מרי בר איסק, אך לאחר מכן הם שללו נימוק זה.

כתוב את הנימוק שהציעו בעלי התוספות, והסבר מדוע שללו בעלי התוספות נימוק זה. (4 נקודות)

ג. עיין בדברי הש"ך שלפניך, וענה על השאלה שאחריהם.

מדברי התוספות (בבא מציעא, כב, ע"א, ד"ה מר זוטרא)... מבואר דאם אדם נותן אוכל לחברו מְדָבָר שאינו שלו אלא של חברו, אף על פי שיודע שחברו יתרצה, אסור לאוכלו... ואי לאו דמסתפינא הייתי אומר שמותר, וייאוש שלא מדעת שאני. שגם אחר כך אינו מייאש אלא משום שאינו יודע היכן הוא ובעל כורחו הוא מתייאש. אם כן אמרינן מעיקרא באיסורא אתא לידיה, דבמה יקנה? אי בייאוש הא השתא אינו מתייאש, ואילו היה יודע שהוא אצלו לא מתייאש. מה שאין כן הכא כיוון שידוע שיתרצה, אם כן השתא נמי בהיתרא אתי לידיה, דמסתמא אינו מקפיד על זה.

(ש"ך, חושן משפט, סימן שנה, ס"ק א, הובא בדברי הרב מרדכי אליהו)

הש"ך דן בשאלה אם אדם שקיבל מחברו אוכל שאינו של חברו אלא של אדם שלישי, רשאי לאוכלו.

כתוב מה פסק הש"ך במקרה זה, והסבר את נימוקו. בתשובתך הסבר את ההבדל בין מקרה זה ובין המקרה של

אבדה במצב של "ייאוש שלא מדעת". (4 נקודות)

3. לפנים משורת הדין

א. בגמרא מסופר על אבוה דשמואל, שמצא חמורים והשיב אותם לבעליהם לפנים משורת הדין.

(1) על פי רש"י, הסבר את המקרה המתואר בגמרא. היעזר בפירוש של בעלי התוספות לדברי רש"י.

(2) על פי התוספות, הסבר את המקרה המתואר בגמרא, וכתוב מדוע המעשה של אבוה דשמואל הוא לפנים

משורת הדין.

(5 נקודות)

ב. על פי הגמרא, יש לנהוג לפנים משורת הדין בכמה מקרים. בעלי התוספות הקשו מדוע יש מקרים שבהם למדה

זאת הגמרא מן הפסוק "אשר יעשון", מדוע יש מקרים שבהם למדה זאת הגמרא מן הפסוק "למען תלך בדרך

טובים", ומדוע יש מקרים שבהם לא הזכירה הגמרא פסוק כלל.

[תוכל לענות על תת-סעיפים ב(1) ו-ב(2) באמצעות הטבלה שבסוף השאלה.]

(1) על פי התירוץ של בעלי התוספות –

כתוב מה מאפיין את המקרים שבהם למדה הגמרא שיש לנהוג לפנים משורת הדין מן הפסוק "אשר יעשון",

מה מאפיין את המקרים שבהם למדה זאת הגמרא מן הפסוק "למען תלך בדרך טובים",

ומה מאפיין את המקרים שבהם לא הזכירה הגמרא פסוק כלל.

(2) כתוב דוגמה אחת מן הגמרא לכל אחד משלושת סוגי המקרים שבדברי בעלי התוספות.

ללא פסוק	"למען תלך בדרך טובים"	"אשר יעשון"	
			מאפיין
			דוגמה

(7 נקודות)

4. מציאה ברשות של אחר

א. "מצא בכותל חדש מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעל הבית".

(1) רש"י הקשה על דין המשנה הזה מן הדין "ספק הינוח לא ייטול". הסבר את הקושיה של רש"י.

(2) הסבר את התירוץ של רש"י לקושיה זו.

(5 נקודות)

ב. עיין בדברי המרדכי שלפניך, וענה על השאלות שאחריהם.

מצא בגל או בכותל ישן הרי אלו שלו. תנא מפני שיכול לומר של אמוריים הם, וכגון דשתוך טפי, פירוש: חלודה. ולא שייך כי האי גוונא למימר חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו, וזכו בו הראשונים שקנו הכותל והגל, דכיוון דאין דבר ההווה כשאר המציאות שפעמים הווים לבוא - לא זכה בו, כי כשקנאו לא העלה על לב לקנות המטמון. הלכך לא זכה אלא בדבר שירצה לקנות, דחצרו קונה לו בדבר הבא לחצרו אחר כך, אבל בדבר שלא היה בדעת המוכר למכור ולא דעת הקונה לקנות, לא קנה... והכא נמי אין הקונה מעלה על ליבו לקנות המטמונות, הלכך חצרו נמי לא זכי ליה... ומעשה באחד שקנה בדיל מן העובד כוכבים לכסות גגו, ושוב נמלך ומכרו לישראל חברו בחזקת בדיל, ונמצא שכולו כסף מבפנים אך מבחוץ היה מחופה בדיל, ותבעו בדין שאינהו אונאה. ופטרו אבי העזרי [ראבי"ה], שאמר שלא זכה בו כשקנאו מן העובד כוכבים כיוון שלא ידע ולא נתכוון לקנות הכסף, מן הראיה שכתבתי לעיל, והודה לו רבנו תם.

(הרב מרדכי אשכנזי, מרדכי, בבא מציעא, פרק אלו מציאות, רמזים רנז-רנט)

(1) על פי המרדכי, הסבר מדוע חצר אינה קונה מטמון שנמצא בכותל ישן.

(2) "ומעשה באחד שקנה בדיל..."

כתוב מהו הדין במקרה זה על פי אבי העזרי שמובא בדברי המרדכי, והסבר את הנימוק לדין זה.

(7 נקודות)

5. "היה משכירו לאחרים", "ראה סלע שנפל"

א. "אם היה משכירו לאחרים אפילו (מצא) בתוך הבית הרי אלו שלו. ואמאי ליזיל בתר בתרא מי לא תנן... והני דבתרא הוא".

(1) "ואמאי ליזיל בתר בתרא" – הסבר את הקושיה של הגמרא. ענה על פי רש"י ועל פי בעלי התוספות.

(2) הגמרא הביאה ראייה מן המשנה במסכת שקלים לקושיה זו. הסבר את הראיה של הגמרא. (8 נקודות)

ב. "ואמר רבא ראה סלע שנפלה... נטלה לפני ייאוש על מנת להחזירה ולאחר ייאוש נתכוון לגזולה עובר משום השב תשיבם".

הסבר מדוע אדם זה אינו עובר משום "לא תגזול" ומשום "לא תוכל להתעלם". היעזר ברש"י. (4 נקודות)

6. "איבעיא להו סימנין דאורייתא או דרבנן"

א. אדם שלח גט לאשתו באמצעות שליח, והשליח איבד את הגט לפני שמסר אותו לאישה.

מהי הנפקא מינה בדין במקרה זה בין הדעה שסימנים מדאורייתא ובין הדעה שסימנים מדרבנן?

(2) הגמרא הביאה כמה הוכחות לדעה שסימנים מדאורייתא, ולאחר מכן דחתה הוכחות אלה.

על פי הגמרא, הסבר אַחַת מן ההוכחות לכך ואת הדחייה של הגמרא להוכחה שהסברת.

(7 נקודות)

ב. על פי מי שסובר שסימנים מדרבנן, מהו החשש בהחזרת אבדה על פי סימנים?

(2) על פי רב ספרא, הסבר מדוע על אף החשש שציינת בתת-סעיף ב(1), תיקנו חכמים שיש להחזיר אבדה

על פי סימנים.

(5 נקודות)

7. שומר אבדה

א. "לימא תיהווי תיובתא דרב יוסף דאתמר שומר אבדה...".

(1) הסבר את המונח "שומר אבדה", והסבר מדוע על פי רב יוסף שומר אבדה נחשב לשומר שכר.

(2) הגמרא הקשתה על רב יוסף מדברי רבי עקיבא ורבי טרפון שבמשנה. הסבר את קושיית הגמרא.

(6 נקודות)

ב. במשנה נאמר: "מצא כסות מנערה אחד לשלושים יום".

הגמרא הקשתה מדברי המשנה האלה על דברי רבי יוחנן. הסבר את קושיית הגמרא.

(2) הגמרא ענתה על קושיה זו ארבע תשובות. הסבר שתים מן התשובות.

(6 נקודות)

א. "ולא תונו איש את עמיתו ויראת מאלקיך" (ויקרא, כ"ה, י"ז).

על פי רש"י, מדוע בנוגע לאונאת דברים נאמר "ויראת מאלקיך"? (2 נקודות)

ב. עיין בדברי הרב חיים דוד הלוי שלפניך, וענה על השאלה שאחריהם.

מה שנקרא מחקר שווקים, היינו סיוור במספר חנויות ובירור מחירים, טיב וכדומה... נראה לי ברור שאין בו משום אונאת דברים, שכן כל אדם זכאי לבחור לו את הסחורה הטובה ביותר במחיר הנוח לו ביותר, ומעולם לא יוכל לעמוד על כך ללא בירור יסודי, וגם המוכר יודע זאת, ואף שהוא מצטער במקצת, כבר נתבאר לעיל שכך דרכו של מסחר. וכך שנינו: "לא יאמר לו בכמה חפץ זה, והוא אינו רוצה ליקח" (בבא מציעא, נח, ע"ב). דוק היטב "והוא אינו רוצה ליקח", כלומר ומתכוון להתל בו ולצערנו, וזו אונאת דברים האסורה. אבל בירור מחירים וטיב לצורך קנייה ודאי שלא נאסר, כי לא ייתכן שתורה תאסור על אדם לברר לעצמו מקחו היטב.

(הרב חיים דוד הלוי, שו"ת מים חיים, חלק ב, סימן פ"ג)

הרב חיים דוד הלוי נימק את ההיתר לערוך "מחקר שווקים" באמצעות סברה ובאמצעות דיוק מלשון הגמרא.

הסבר את הנימוק מן הסברה ואת הדיוק מלשון הגמרא. (5 נקודות)

ג. עיין בדברי הרב יצחק זילברשטיין שלפניך, וענה על השאלות שאחריהם.

האם מותר לסוחר רכב לצבוע מכונית ישנה ולייפותה שתיראה כחדשה...

והינה ייתכן שבענייננו מותר, שמקשינן בגמרא (ב"מ, ס, ע"ב) שרב פפא התיר לצייר חיצים על הסלים, ומתצינן הא בחדתי הא בעתיקי. ופירש רש"י בחדתי מותר, שאינו אלא לייפות, והרוצה להוסיף על דמיהם בשביל יופיים מוחל הוא. בעתיקי אסור, שגונב את העין שנראים כחדשים.

ולכן נראה שברכב שכולם יודעים את השנה מתי הרכב נוצר, ואי אפשר לרמות שזה נראה חדש, אם כן הפרכוס הוא אמיתי, שזה רכב ישן שנראה כחדש, וזה באמת עכשיו נראה כחדש, אך אם על ידי הצביעה מסתיר מומים, זה ודאי אסור דהווי פרכוס.

(הרב יצחק זילברשטיין, חשוקי חמד, בבא מציעא, דף ס, ע"ב)

(1) על פי הרב יצחק זילברשטיין, באיזה מקרה מותר לצבוע מכונית ישנה, ובאיזה מקרה אסור?

(2) הסבר כיצד הרב זילברשטיין מבסס את תשובתו על דברי הגמרא בסוגייתנו.

(5 נקודות)

9. שאלות קצרות מסוגיות שונות: "לא תחמוד"; "לא בשמיים היא"

א. לא תחמוד

"והא קא עבר על לאו דלא תחמוד".

(1) הסבר את קושיית הגמרא. בתשובתך ציין מי חשוד שעבר על "לא תחמוד".

(2) הסבר את תירוץ הגמרא לקושיה זו. בתשובתך הסבר כיצד התירוץ של הגמרא פותר את הקושיה.

(6 נקודות)

ב. לא בשמיים היא

בנוגע להכרזה של בת הקול שהלכה כרבי אליעזר, אמר רבי יהושע: "לא בשמיים היא".

בעלי התוספות הקשו מדוע במקרה של רבי אליעזר התנגדו חכמים לקבוע הלכה על פי ההכרזה של בת הקול,

ואילו במחלוקת בין בית שמאי לבית הלל לא הייתה התנגדות כזאת.

הסבר את ההבדל בין המקרים על פי שתי התשובות של בעלי התוספות. (6 נקודות)

פרק שני (12 נקודות)

ענה על אחת מן השאלות 10-11. בשאלה שבחרת ענה על שניים מן הסעיפים א-ג (לכל סעיף – 6 נקודות).

10. הודאת בעל דין

א. (1) "שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מקל וחומר".

הסבר את ה"קל וחומר" בציטוט שלפניך. בתשובתך כתוב מה למד רבי חייא מ"קל וחומר" זה.

(2) "תני רבי חייא מנה לי בידך... ותנא תונא שניים אוחזין בטלית...".

על פי הגמרא, הסבר את ההשוואה בין המקרה והדין של רבי חייא ובין המקרה והדין של משנתנו.

ב. (1) "דאמר רבה מפני מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה ייבע".

הסבר את השאלה של רבה על פי רש"י ועל פי בעלי התוספות. בתשובתך הסבר את המושג "מיגור".

(2) על פי התוספות, הסבר בלשונך את תשובת רבה על שאלתו.

ג. עיין בדברי "קצות החושן" שלפניך, וענה על השאלות שאחריהם.

זוה לשון התשובה שם במהר"י בן לב [חלק א, סימן יט]: דאם נוגע פסול משום קרוב, אם כן לחוב [=מי שמחייב עצמו בהודאתו] אמאי נאמן, דהא קרוב פסול בין לזכות בין לחוב? והעלה שם דהא דכשר לחוב, היינו משום דאתינן עלה מתורת חיוב ומתורת מתנה, כיוון דיכול אדם לחייב עצמו כשאינו חייב, וזה שמודה שחייב הווי כאילו אמר חייב אני לך מנה, ויכול לחייב עצמו.

... אלא דגם בטעמא דמהר"י בן לב קשה לי טובא... דאמרינן בריש פרק קמא דמציעא (ג, ע"ב): "לא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים... ופריך, מה לפיו שאינו בהכחשה ובהזמה תאמר בעדים שישנן בהכחשה ובהזמה?". ואי נימא טעמא דפיו משום מתנה וחיוב, אם כן איך שייך ביה הכחשה והזמה, והא ודאי במתנה מצי ייב [=יכול לתת], ומאי אולמיה [=כוחו] דפיו יותר מעדים, והא לעניין נאמנות אדרבה עדים נאמנין יותר מפיו? ולכן נראה דהא דנאמן אדם על עצמו אף על פי שהוא קרוב אל עצמו, היינו משום דכן גזרת הכתוב שיהא אדם נאמן על עצמו בכל הפסולין שיש בו... ואם כן, כי היכי דהאמינה התורה שני עדים על אחרים, כן האמינה התורה לכל אדם על עצמו אף על גב דהוא קרוב לעצמו, דקרוב לא פסלה התורה אלא על אחרים... (הרב אריה לייב הכהן, קצות החושן, סימן לד, ס"ק ד)

(1) "הודאת בעל דין כמאה עדים" – הסבר את הטעם של מהר"י בן לב לדין זה.

(2) "קצות החושן" דחה את הטעם של מהר"י בן לב.

הסבר את הדחייה של "קצות החושן", וכתוב את הטעם שהציע קצות החושן לדין "הודאת בעל דין כמאה עדים".

11. סוגיות שונות: "חשיד אממונא", "פעמים שאתה מתעלם", "אם יש שם בית דין מתנה בפניהם"

א. עיין בדברי הרמב"ן שלפניך, וענה על השאלות שאחריהם.

"מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא לא אמרינן. תמהני אי הכי הגזנים ומלווי בריבית יהיו נאמנין בשבועתא ולעיל (ה, ע"א) אמרינן "לישתבע? גזלן הוא!" בתמיה... ואפשר דגזלן שגזל גזלה פעם אחת ועכשיו נתחייב שבועה אין מוסרין לו אותה שבועה, מפני שכיוון שכבר גזל פעם אחת, ועכשיו אנו חוששים שמא הוא שונה בה ונעשית לו כהיתר, משום שבועה לא ממנע שהרי בשביל חומר שבועה זו לא יחזיר ממון הגזל הראשון, וכשם שלא ישיב הגזל הראשון, לא יימנע מגזל זה ולא יעשה תשובה לחצאין. אבל זה שלא גזל פעם אחרת אלא שעכשיו אנו חוששין שמא כופר בממון הוא, אי מחייבת ליה שבועה דהווי ליה תרי חומרי במילתא, פריש מכולה איסורא. אבל כיוון דטעיים טעמא דאיסורא ופקר בממונא חשיד אשבועתא."

(חידושי הרמב"ן למסכת בבא מציעא, ה, ע"ב)

(1) הסבר את קושיית הרמב"ן על דברי הגמרא "לא אמרינן מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא".

(2) הרמב"ן הבחין בין שני סוגי אנשים. הסבר על איזה אדם חל הכלל "חשיד אממונא לא חשיד אשבועתא" ועל איזה אדם לא חל כלל זה.

ב. (1) "דת"ר והתעלמת פעמים שאתה מתעלם ופעמים שאי אתה מתעלם הא כיצד היה כהן והיא בבית הקברות...".

על פי הגמרא, כהן פטור מלהשיב אבדה שנמצאת בבית קברות. כתוב נימוק אחד לכך.

(2) בגמרא מסופר שאדם אחד ביקש מרבי ישמעאל ברבי יוסי לסייע לו לטעון חבילת עצים על גבו. רבי ישמעאל ברבי יוסי קנה את חבילת העצים מאותו אדם ולאחר מכן הפקיר אותה. בנוגע למקרה זה שאלו בעלי התוספות: "הא... אין הפקר אלא בפני שלושה?". הסבר את שאלת בעלי התוספות, וכתוב תשובה אחת על שאלה זו.

ג. (1) בגמרא מסופר שכשתמה תקופת השותפות בין איסור לרב ספרא, חילק רב ספרא את הסחורה המשותפת בפני שני עדים ולקח את חלקו.

על פי המשנה, משיב אבדה צריך להתנות על שכרו בפני בית דין של שלושה.

הסבר את ההבחנה של רב ספרא בין המקרה שבמשנה ובין פירוק השותפות שלו עם איסור.

(2) רב ספרא הוכיח את סברתו באמצעות המשנה "אלמנה מוכרת שלא בפני בית דין".

הסבר את ההוכחה של רב ספרא, והסבר את הדחייה של אביי להוכחה זו.

פרק שלישי — קטע שלא נלמד (16 נקודות)

לפניך קטע מן הגמרא ממסכת בבא קמא, דף מ"ו, ע"א.

סוגיה זו דנה במצבים שבהם יש ספק בדיני נזיקין ועוסקת במחלוקת חכמים וסומכוס בנוגע לממון המוטל בספק.

למד את סוגיית הגמרא ואת פירושי רש"י, וענה על השאלות לפי ההוראה שבעמוד 12.

ביאור מילים ומושגים:

שור תם – שור שנגח פעם אחת או פעמיים, ובעליו משלם רק חצי משיעור הנזק.

גברא דזבין לרדיא – אדם הקונה שור לחרישה.

שור שנגח את הפרה פרק חמישי בבא קמא

שור שנגח את הפרה ונמצא עוברה בצדה ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה משלם חצי נזק לפרה ורביע נזק לולד **גמ'** אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי סומכוס דאמר ממון המוטל בספק חולקין אבל חכמים אומרים זה כלל גדול בדין המוציא מחבירו עליו הראיה למה לי למימר זה כלל גדול בדין אצטריך דאפילו נזק אומר ברי ומוזיק אומר שמא המוציא מחבירו עליו הראיה אי נמי לכי הא דאתמר המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן רב אמר הרי זה מקח טעות ושמואל אמר יכול שיאמר לו לשחיטה מכרתיו לך אמאי וניחזי אי גברא דזבין לרדיא אי גברא דזבין לנכסתא לא צריכא בגברא דזבין להא ולהא

שור שנגח את הפרה ונמצא עוברה בצדה. ומת: ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה. ומחמת הנגיחה: אם משנגחה. דתם חייב חצי נזק והאי ולד מוטל בספק הוא וחולקין: וכן פרה שנגחה כו'. מפרש בגמ' [ע"כ]: **גמ'** אי נמי לכוון. דיכול לומר לשחיטה מכרתיו לך ואף על גב דאיכא למימר זיל בתר רובא ורובא לרדיא קזבני והוי מקח טעות אשמעינן מתימין דהואיל ונקיט מוכר דמי הוה ליה אידיך מוילא מחבירו ועליו הראיה: לנכסתא. לשחיטה:

ענה על ארבע מן השאלות 12-16 (לכל שאלה – 4 נקודות).

12. "שור שנגח... ממון המוטל בספק חולקין".

על פי סומכוס, במקרה שבמשנה – כמה משיעור הנזק צריך בעל השור הנוגח לשלם לבעל הפרה המעוברת, ומדוע?

13. "אבל חכמים אומרים... עליו הראיה".

על פי חכמים, במקרה שבמשנה – כמה משיעור הנזק צריך בעל השור הנוגח לשלם לבעל הפרה המעוברת, ומדוע?

14. "למה לי למימר זה כלל גדול... עליו הראיה".

הסבר את שאלת הגמרא על דברי חכמים, ואת תשובת הגמרא הראשונה על שאלה זו.

15. "אי נמי לכי הא... לשחיטה מכרתיו לך".

הסבר את התירוץ הנוסף של הגמרא. היעזר ברש"י.

16. "אמאי... דזבין להא ולהא".

הסבר את שאלת הגמרא ואת תשובת הגמרא על שאלה זו.

בהצלחה!